

GUILLAUME BASSET

Guillaume Basset (n. 1981, Lyon) este un scriitor francez care locuiește la Praga. În acest moment, ocupă funcția de director adjunct al Festivalului Scriitorilor și secretar artistic al târgului de carte Lumea Cărții din Praga. În trecut, a lucrat pentru filiala din Lyon a Alliance Française și a organizat festivaluri literare și în Hong Kong. A publicat, printre altele, în revistele franceze „Mercure liquide”, „Verso”, „Provisoire”, „Poetic” și „Zone”. Face parte, ca poet, din generațiile numite ale „ermetismului metaforic francez contemporan” și a fost tradus în cehă, engleză, slovacă și română.

din volumul

NOPTILE CELE NOI

1.

Adâncurile sfâșiate ale ochilor
Asfaltul devorat de limbile noastre
Precum o dimineată mistuitoare

Asfixiere

Soarele se leagănă
Soarele se decolorează

Absorbiți de lumină
Fluturii
Planează asupra umbrei
Cu surâsuri
Înghețate

2.

Neant pe firul dorinței ce-n fine
Vorbele mele-l desfată
Sau care nîcîcînd potopit de suspine
Se îndoiaie vreodată

Fără preget trece
Tot ce n-a existat
Iar ce-a fost
Încă și mai iute fi-va uitat

Cuvântul repetat se înalță în zbor
Întru remistuirea chibritului

3.

Rearcuiește-ți ușor venele

Călăfățuit cu ranț și cu urme de dinți
Te vei ghiftui de vise mai buhăite decât poate duce gândul
Mai rotunde și decât cugetarea

Îți amintești de vechile speranțe
De iluziile atât de dulci pe care ți le făureai?

Nu mai este timp pentru asta
Așa cum nu mai este timp pentru a renaște

Acoperă sânii ăia, ajunge cu băutura

4.

Bust fără nume
Perforat de săruturi
Sub soarele dăruit
Timpul pecetluiește dorințe ce nu se pot ostoi

Fără efortul de a se deschide
Vaporul de iunie
Se scufundă

5.

Să dezmiere ușor neaua primelor zile
Pe buzele tale
Liliac debusolat

Durere chinuitoare
Ca o umbră în sfârșit solidă dăruită soarelui

Petale și Petală
Renunțarea abandonată reveriei...

6.
Soarele pârjolit
De singurătatea
În care își găsesc moartea ochii opaci

Toarceți toarceți croiți
Pliuri

Lumea este ferecată

Pliuri cute
Lumea sosește învăluită în propriile falduri

7.
Gingășia vlăguită a pașilor noștri
Pe care o pierdem
Și mai mult decât atât

Ziua când a izbucnit somnul

8.
Ploaia
Furtuna
Și tumultul

Cerul dăruit amintirilor noastre
Cerul care țâșnește și ricoșează
Vânătorul care-și poartă crucea
Vânătorul bântuit
Jidovul rătăcitor printre misterele noastre
Apoi este lumină în aceste speranțe
Clar-obscurul fiecărui destin

Soarta înainteză
Cu pași îndesați
Prin sticlă pisată

9.
Rana pământului sub prima rază
Când noaptea
Se îndepărtează

Umbră a soarelui ultragiatic

O plagă hidoasă
Ochiul în împușinarea
Unei renunțări molcome

Iar într-o seară
Se va putea vedea iară
Luna pe cerul negru de afară

10.
Încetineala solubilă a unui cuvânt domol
Adierea gingașă
Și aburul sacrilegiu pângărit de tăcere
Se prăbușește

11.
Pasiențele noastre nereușite
În curând
Ziua
Când va trebui să murim

Deprinse cu luxul incertitudinii
Cuvintele pierdute pe buzele
Dezolate

Un eșec
Ridiculizare a eternității

12.
Trandafirul și-a ispășit
Supliciu
Splendoare

Furtuna întezindu-se-n cuvânt
Și liniștea ce fulgeră

Atâtea mâini
Suflete aplecate pe ferestrele noastre

13.
Febra crescând la soare
Soarele coagulat de propria sa ardere

Urma la fel ca și parfumul
Ușoară și gingașă în noaptea rece

Degetele alergând pe urmele tăieturilor

Și limbile noastre
Încă pline de vraja indusă de delir
Și pieile noastre
Așteptând șocul noii străluciri

Inutila întoarcere
A soarelui
În prezent